

REGIONÁLNÍ TELEVIZE BUBÁK

„.... a to je pro dnešek od nás z místa přírodní katastrofy všechno“ sdělil reportér s upřeným pohledem do kamery a pokračoval silně vytočeným hlasem: „Myrda Buřič, Bubák TV - vaše regionální televize“.

Kameraman vypnul kameru, sebral Myrdovi mikrofon, podíval se na přístřešek autobusové čekárny povalené silným větrem na bok a zavrtěl hlavou: „Tak tohle je jako přírodní katastrofa? A to jsem to ještě musel brát z té strany co to vypadalo nejhůř. Jinak by každý jouda viděl, že to zejtra postaví na nohy traktorem s řetězama během deseti minut. Až to příště někde povalí kadibudku i s jejím majitelem uvnitř, tak to bude asi hnědej teror, že jo?“

Myrda si zapálil cigaretu a zasmál se: „To by šlo, jen abychom tam byli dřív, než se z té žumpy vyškrábe a vylíže ... ale jinak co bys nechtěl? Potopení Titaniku na rybníku *Zpovědník* u Českého Pupíkova? My jsme regionální televize ... než z nás bude CNN, tak to bude ještě chvilku trvat. A dneska jsme měli do zpráv jako hlavní hit toho vožralýho řidiče, ale ukázalo se, že je to syn nějakého podnikatele co u nás zadává reklamu na hajzlpapír ... jaký výrobek, takový potomek ... takže z toho nic nebude. Už tam teda zbejvá jen ten pošuk co chtěl vyvěsit tibetskou vlajku na radnici v Českém Pupíkově, ale oni mu místo toho prodali slavnostní vlajku baráčníků, protože ti jak se pohádali s farářem a přestali chodit na boží tělo do průvodu, tak to tý firmě zbylo na skladě. Dali mu to lacino. Von to ovšem dotedka neví a všude vypravuje, jak to Pekingu natře.“

„A kam pojedem teď?“ optal se kameraman.

„Ty máš padla, já ovšem musím na poradě ke generálnímu ... už se moc těším“ řekl Myrda otráveně a zašlápl cigaretu.

Karel Pajtášek, generální ředitel regionálního televizního kanálu Bubák TV, se vztyčil za stolem zasedačky do hrozné výšky svých celých 156 centimetrů, sešpulil tlamičku a přísně se rozhlížel po osazenstvu kolem zasedacího stolu, čímž velmi silně připomínal jistě neuznané společenské plemeno drobného psa. Z jeho postoje bylo patrné, že zahrán do kouta, je schopen se bránit útokem.

„Musím vám říci, že jediný akcionář a majitel naší televizní společnosti, pan Jeroným Bubák, je s vámi velmi nespokojen“ pravil Pajtášek ve snaze alespoň částečně přenést na své podřízené meltu, kterou před několika hodinami obdržel nejmocnějšího muže v kraji. „Jak jistě víte, pan Bubák je významným velkovýrobcem trvanlivého pečiva, tedy sušenek, sucharů, křupek, krekrů, piškotů a baletní obuvi. A právě tady jsme u té nešťastné reklamy ...“. Pajtášek se významně podíval na vyzáblou ženštinu neurčitěho věku sedící u stole nalevo od něj.

Viktorie Čiháková-Čihák, ředitelka reklamního oddělení, neměla snadný život. Původně, jako vědecká pracovnice v oboru filosofické teorie genderu, byla autorkou mnoha významných publikací, z nich největší ohlas v odborných kruzích zaznamenala studie „Podíl přechylování

na zotročení ženy“ a „Genderový slovníček železničáře“. Do TV Bubák ji protlačila legislativní úprava o povinné kvótě žen ve vedení soukromých firem, která však nebyla v zákonodárných sborech nakonec schválena, protože tvořila přílepek k návrhu zákona na zvýšení cen polévek a moučníků v poslanecké vyvažovně. Sama předkladatelka nakonec hlasovala proti, neboť jak sdělila tisku, měla obavy, že by taková rozsáhlá reforma mohla zajít až příliš daleko, tedy až k plíčkám na smetaně či dokonce ke znojenské pečení, což jako poslankyně za stejnojmenný region nemohla připustit .

Čiháková-Čihák přišla ke svému jménu poněkud kuriózním způsobem; když se totiž před lety prudce zamilovala do Bohouše, který se k ní následně nastěhoval, neměla ani ponětí o jeho příjmení a ptát se po něm jí připadalo jako maloměšťácký výstřelek. Teprve po pěti letech, poté co se oba rozhodli svůj vztah legalizovat a Čiháková již předem prosadila genderově korektní strukturu svého budoucího příjmení, vyšlo najevo, že podstatná část příjmení jejího nastávajícího je shodná – tedy Čihák. Svých ideálů se ovšem nevzdala, repetičně znějící jméno přijala za své a statečně snášela ústrky na úradech a ve zdravotnických zařízeních kde ji rádobyvtipní jedinci upozorňovali, že klienti mají vstupovat jednotlivě a že přítomnost manžela u porodu je jistě vítaná, ovšem u zubaře zcela zbytečná. V regionální televizi pak získala přezdívku „duplexbába“.

Ovšem právě teď byla prvním terčem Pajtáškovy kritiky, který na prstíkách své drobné ručičky začal vypočítávat jednotlivé případy, které mocného Bubáka nahněvaly. „Upoutávka na keksy *Stuchlík* a piškoty *Potemník* co mají výletníkům poskytovat celodenní a plnohodnotnou výživu v přírodě ... ten reklamní šot byl naprosto nevhodný! V rámci šotu z přírody vám tam utekly záběry na nějaké červy. Kdo vám poradil tam švenkovat na toho přejetého zajíce? A dál - kampaň na vybudování tržní image nových krekrů *Křupan* je také špatná. Někteří lidé si tu image dokonce nevhodně spojují s osobou pana Bubáka ... dovedete si jistě představit ty následky.“

Myrda Buřič si hned pomyslel, že ta nevhodná asociace musí napadnout každého, kdo aspoň jednou viděl Bubáka jíst příborem. Pohodlně se opřel v křesle a doufal, že Pajtáškoví dojde pára dřív, než se začne probírat zpravodajství, za které odpovídal on.

„A nyní – hobby pořady. Pořad VVV – Vaříme s Venoušem Veganem ...“ Starší chlapík dr. Parketa, vedoucí rubriky Hobby a Sport, se příkrčil. „Diváci si stěžují, že jídlo podle těch receptů, co to tam ten mizerný chlap předvádí, se nedá žrát. Pět vypláchnutých žaludků, tři klystýry a osm případů úporného zvracení ... V pořadu pro kutily jsme zase zveřejnili návod na výrobu rychlovarné konvice z petláhve a víček od dětské výživy – výsledkem je, že ČEZ může odepsat vyhořelou trafostanici v Pindířově. Ve sportovním seriálu z boxerského prostředí „Ubal si jednu sám“ prý zase navádíme mládež ke kouření.“

Pajtášek bezmocně rozpráhl ruce s výrazem manažera, kterého jeho podřízení spolehlivě vedou po cestě do útulku choromyslných.

„A teď k tomu našemu zpravodajství. Pane Buřiči, máte divné představy o tom, co je to investigativní žurnalistika. Spadlá králíkárna v Chotíkově, pár facek bez rasového podtextu na vesnické tancovačce, dvě zmizelé slepice – rovněž bez rasového podtextu, podezřelý se navíc jmenuje Liška a nechtěl se vyjádřit na kameru ale já už se s vámi dál zlobit nebudu. Večer

vás očekává ve svém sídle pan Bubák na poněkud delší pohovor. Tak to je vše a končím poradu“.

Myrda Buřič dojel ve svém otřískaném automobilu až k bráně zámku na návrší. Ten se podobal - tvarem, barvou i hojným zdobením – značně přerostlému a přeplácanému svatebnímu dortu. U brány ve tvaru arašídového věnečku Myrda chvíli hledal ten správný burák, ale poté, co jej stiskl, ozval se z marcipánového reproduktoru počítačem syntetizovaný nasládlý hlas: „Pan Bubák vás již očekává. Pokračujte pomalu dovnitř a zaparkujte své vozidlo na polomáčené sušence č.5“. Po chřastící cukrkandlové cestě dojel Myrda až na určené parkoviště, pak vypnul motor, vystoupil, zamkl auto a klepadlem vyvedeném jako „Vajíčko s překvapením“ zaklepal na masivní dveře. Vajíčko se otevřelo, vyjel z něj bakelitový tančík s blikajícím majáčkem a poté, co sjel až na rohožku stylizovanou do podoby lomnického sucharu, se začaly rozevírat i dveře. Tančík pokračoval dovnitř na pravý perský koberec lemovaný bílými LED kokoskami a na jeho zadním panelu se rozsvítil nápis FOLLOW ME.

Myrda jej tedy následoval vstupní halou a poté, co minuli dveře s hnědým plastickým nápisem WC, který byl pravděpodobně vyveden v čokoládě, se ocitli v obrovské hodovní síni novodobého zámku. Síni dominoval krb, ve kterém přívětivě plápolaly hořické trubičky. Před krbem ležel hafan obrovitých rozměrů, který slintal na další orientální koberec a nezúčastněně si Myrdu prohlížel. V křesle vedle krbu seděl rozložitý muž, s červeným nosem i tvářemi a výrazem neupřímné bodrosti, která se mohla mžikem změnit v ničivou bouři.

Nyní však byl velký muž dobře naladěný a pravil: „Přisedni ... jo a psa si nevšímej, po lidech on nejde. Jen můj starý už zbaštil dva malé pejsky, tyhle ty ... jak se jim to říká ... jóó ... ty čibaby. Obě měly rodokmen, každá za dvaatřicet tisíc. To si skorem nemohu dovolit ani já .. hehehe .. každej den svačinku za dvaatřicet pápů, vid' ty kujóne....“ Při vyřknutí slova čivava se kujón smutně olízl s výrazem vyhladovělého hosta, kterému po drobném předkrmu nechtějí už nic dál poskytnout. Velký muž ovšem mezitím změnil téma, ukázal rukou kolem dokola a s pýchou se optal: „To čumíš, co? Však mi to taky dalo práci, čtyři architektky jsem musel vyrazit, než to bylo podle máho gusta. Že bys neřek, že tohle jsem skorem všechno vymyslel já, co?“

Myrdovi se zachtělo říct, že právě přesně tohle si myslel, ale namísto toho jen mlčky přikývl, jako že by to býval opravdu neřekl.

„Ale o mně je známý, že já jdu rovnou k věci“ pokračoval Bubák „Příští rok budu kandidovat do Senátu za Českopupíkovský okrsek a potřebuju k tomu všemožnou podporu. V Senátu bych nejraději dělal v branném výboru a výboru pro humanitární pomoc“.

Myrda si vzpomenu, že o Bubákovi slyšel jakési zvěsti, jak nechal suchary pro psy přebalit do khaki balení s nápisem Afganistan, prodal je armádě a po roce odkoupil zpět za zbytkovou cenu jako prošlé. Poté co je uvedl na trh opět jako psí suchary (vhodné hlavně pro afgánské chrty), ho zažaloval vzájemně-podpůrný spolek pejskařů „Nedejme se“ o poplatky za zubní protézy pro své mazlíčky. Bubák suchary z trhu stáhl a prodal je se slevou humanitární

organizaci, která je nakonec vyvezla do Lidově-osvobozené Tramtárie, kde suchary došly značné obliby jako prostředek pro řezání skla.

To ovšem Bubák už hbitě pokračoval: „Už se mi doneslo, že na senátora chce taky kandidovat ten prasečkář Valoušek, co vyhrál zmanipulované volby na starostu v Českém Pupíkově. A protože chci vést pozitivní volební kampaň musíš mi na toho lumpa najít nějaké svinstvo. Velkej problém by to bejt neměl ... ten toho musí mít triku víc než já.“

„On prý přidává do uzenin sojovou mouku, vodu a mleté pařáty z drůbeže“ snaživě podotkl Myrda. „Také prodává zkažené maso ...“

Bubák se zamyslel a pak pravil: „Na tuhle nebezpečnou půdu bych se nepouštěl. On by zas mohl vyšťarat, co my meleme do těch sucharů ... to by nikomu neprospělo. Spíš mám na mysli nějaký ten daňový podvůdek, uplácení veřejného činitele .. a tak vůbec. V každém případě jsi teď můj poradce pro volební kampaň – to je velká pocta. A uvidíš, že nejsem škrob, zítra se stav v mojí pekárně a tam ti dají sucharů kolik jen uneseš.“

Myrda musel vynaložit veškeré úsilí, aby neotočil oči v sloup. „A tak to je snad dobře, že mi ani nechtěl říct, co do těch sucharů vlastně všechno melou“ pomyslel si.

Myrda Buřič si neodpustil tu malou poťouchlost a druhý den se skutečně stavil v pekárně vybral co možná nejodpornější suchary a kekсы, které tam byly k sehnání. Na poradu u ředitele Pajtáška je přinesl s tím, že pan Bubák je posílá pro vyšší management Regionální televize. Pajtášek, telefonicky informovaný Bubákem o novém postavení Myrdu Buřiče, chroupal předložené kekсы s okázalým gustem a přísně pozoroval ostatní vedoucí pracovníky, zda si rovněž berou. Myrda nonšalantně - avšak zcela lživě - poznamenal, že včera večer jich společně s panem Bubákem spořádali tolik, že by to bylo od něj nehezké nemyslet na své kolegy, protože jim je nebude ujídat, což mu následně vyneslo hned několik nenávistných pohledů.

To už se ale vztyčil ředitel Pajtášek, utřel si zadrobené klopý u saka, z kapsy vyjmul a rozložil čistý kapesník, čistotně do něj vyplivl jakési krovky a pravil: „Ty kekсы byly opravdu výborné, vyřídte prosím panu Bubákovi mé poděkování. Dlouho jsem si tak nepochutnal. A nyní k té kampani ... máme za úkol dvě věci. Jednak najít dostatek negativních informací na protikandidáty pana Bubáka a jednak vypíchnout a veřejnosti komunikovat jeho vynikající osobnostní profil“.

„Sehnat pár drbů, to půjde samo, zato to druhé bude pěkná dřina“ myslel si Myrda a s úlevou konstatoval, že u jeho rozhovoru s Bubákem nikdo jiný nebyl, takže nyní mohl celkem volně hovořit jeho jménem. Nahlas potom řekl: „Mne pan Bubák pověřil tou složitější částí úkolu. Najít kompromitující informace na jeho protikandidáty. Na ostatní zbývá to mnohem jednodušší – vyzdvihnout pozitivní profil největšího podnikatele a mecenáše v kraji. Což je v podstatě hračka.“

„Takže prosím o vaše pozitivní nápady“ začal hned Pajtášek naléhat na přítomné. „V první řadě bychom měli vyzdvihnout jeho smysl pro rodinu“.

Čiháková-Čihák se rozpačitě zavrtěla: „Tedy ... to bychom museli nějak obejít tu situaci, že je už třikrát rozvedený a pokaždé si vzal nějakou mladší“.

„No vida“ řekl nadšeně Pajťásek a rozpráhl ruce jako dopravní policista na křižovatce: „... tady jasně vidíte, že smysl pro rodinu má jinak by si pořád nezakládal další a další že ano. A také – žádná z jeho bývalých žen neodešla s prázdnou. Pan Bubák je všechny hmotně zabezpečil – tomu já říkám velkorysost“. Myrda si pomyslel, že spíše než o velkorysost, šlo o šikovnost právníků, kteří při Bubákových rozvedech zabezpečili nejen jeho manželky, ale v první řadě též sebe. Tu současnou, kterou už lidé znali poměrů, označují za budoucí bejvalku, to teprve čeká.

Myrdovy úvahy přerušilo vyhrávání jakési pochybného traumarše. Až když si po chvíli uvědomil, že se o slovo hlásí něčí telefon, držel již Pajťásek bakelitovou krabičku s upatlaným displejem pevně v ruce a ve stoji spatném, nalomený v pase, uctivě švitořil: „.... ano, samozřejmě, ... jak jinak ovšem – vynikající nápad, ano, měli jsme na to přijít sami, máte pravdu plně souhlasím“. Když nakonec telefon odložil, vrhl na Myrdu pohled štvance a hlasem člověka, kterému právě ukradli nepojištěné auto, pravil: „Volal pan Bubák a sdělil mi, že příští týden zahájíme nový politický diskusní pořad, vedený v přímém přenosu, pod názvem *Černá hodinka s Bubákem*. Diskutovat v něm bude pan Bubák osobně s dvojicí speciálních moderátorů, tedy se mnou“ a zde Pajťásek se jakoby mimoděk přikrčil před ranou, která měla dopadnout až příští týden : „... a zde přítomným kolegou Buřičem“.

Myrda naopak přijal tuto ránu osudu statečně, ostatně nic lepšího ani nečekal. „Nakonec“ pomyslel si „průsvih bude stejně tak jak tak, ovšem mohla by u toho být i spousta legrace“. A s absurdním pocitem flagelanta, se na ten přímý přenos začal téměř těšit.

* * *

„Pane redaktor, počkejte“ křikla na Myrdu paní Hošťálková přes kulatý otvor v prasklém sklu kukaně s honosným názvem *Recepce*: „..... máte tu psaní ... asi od nějaké slečny, že?“ Myrda, kterému nedávno poslední psaní od jedné slečny vyhrožovalo paternitním sporem, se zašklebil, s úsporným poděkováním vrazil dopis do kapsy a prchal po schodech nahoru do prostor regionální televize, kde byla jeho přítomnost předpokládána již asi před dvaceti minutami.

„Človče, kde jsi?“ otázala se ho na chodbě Alena Krásová, produkční, maskérka a rekvizitářka v jedné osobě. „Pajťásek je úplně down, má barvu, jako když vymalují pokoj nazeleno ... musela jsem mu už třikrát dávat mejkap a stejně ta zelinka pořád proráží. Bubák přišel před chvílí a hned dělal dusno, kvůli tomu, že ho dole nikdo nepřivítal ...“. Myrda jen pokývl hlavou a vešel do technické místnosti s mixpultem. Za ním seděl režisér Vácha a díval se přes zasklenou stěnu do studia, kde u konferenčního stolku seděl zcela zvadlý Pajťásek. Nad ním se tyčil Jeroným Bubák, rozčileně gestikuloval, mlátil scénářem o jednací stůl a cosi vykřikoval, což ze zvukotěsné technické místnosti připomínalo scénu z němého filmu hraného druhořadou šmírou.

„Co tam blbnou?“ otázal se Myrda Váchy, který pozoroval výjev s netečností profesionála. „Ále než jsem vypnul mikrofon, tak ten magor tam řádl, že ten jeho profil ve scénáři není dostatečně věrný. Ovšem...“ a Vácha zdvihl prst „... kdyby ten profil byl opravdu věrný, tak by z toho ten Hulvát z Hulvátova asi moc radost neměl. No – jen ať upustí trochu páry, do vysílání je ještě chvíli čas“.

* * *

Pajťášek se vypotácel ze studia a vešel do místnosti, kde si Myrda pochutnával na poslední cigaretě před vysíláním. Složil se do křesla a svým podřízeným, kteří ho obklopovali sdělil slabým hlasem: „Prozatím máme všichni padáka, včetně paní Hošťálkové v recepci. Nemáte tu něco na uklidnění? Jinak ten přenos ani nepřežiju a běžte ho někdo do studia zabavit, než přijde sem, za námi“. Myrda s povzdechem uhasil cigaretu a odebral se do jámy lvové za zuřícím Bubákem a zbývající přítomní utvořili konzilium diskutující, jaký utišující prostředek by byl nejúčinnější. Čihák-Čiháková se nabízela, že využije svých znalostí psychologie, což však bylo jednoznačně zamítnuto s poukazem, že již jen její samotný zjev by nalomeného Pajťáška spíš dorazil. Střihač Brdlík nabízel jakýsi preparát, na kterém jeho sestra přežila tři nešťastná manželství s alkoholikem, sukničkářem a surovcem, když ten poslední si ji po návratu z hospody pletl s boxovacím pytle, přičemž ona to, alespoň podle slov Brdlíka, snášela s veselou myslí. Pomocný technik Kurfiřt přísahal na domácí slivovici třikrát pálenou podle dědova rodinného receptu s tvrzením, že u nich na kotářech amputoval doktor jednomu dřevorubci rozmačkanou nohu a ten dřevorubec po třech panácích dědkovy slivovice nejenom že nic necítil, ale ještě držel doktorovi špulku s nití. Zoufalý Pajťášek rozřešil jejich spor tím, že spolkl tři tablety uklidňujícího preparátu najednou a zalil je dvojitou odlivkou třikrát rafinovaného destilátu.

Přesně úderem páté hodiny se rozsvítilo na kameře červené světlo a Pajťášek tónem, kterým dříve oznamovali úmrtí v politbyru, zahájil relaci: „Vážení diváci, dovoluji mi abych zahájil náš premiérový diskusní pořad *Černá hodinka s Bubákem*, ve kterém vítáme našeho hosta z nejmilejších ...“ Pajťášek počkal, až kamera našvenkovala na Bubáka a poté pokračoval. Nejprve Bubákovi sdělil, že se jmenuje Jeroným Bubák a že se právě nachází ve studiu Regionální televize, že bude v příštím období kandidovat do Senátu, že je mecenášem a dobrodincem celého regionu a že všichni se na jeho návštěvu strašně těšili. Poté předal slovo Myrdovi, který začal klást poněkud usmířenému Bubákovi otázky.

„Pane Bubáku, můžete nám říci, kolika lidem v regionu vlastně poskytujete zaměstnání?“ začal Myrda klást otázky schválené předem Bubákem samotným.

„Nóó ...“ protáhl Bubák a začal odpočítávat na prstech: „... tak nejdřív jsou tu ti Ukrajinci v pekárně .. těch je asi osmdesát teda vlastně asi jen šedesát“ opravil se poté, co si uvědomil, kolik jich zaměstnává načerno „ ... pak jsou tady ti Bulhaři a Poláci ... a když připočítám těch pár Mongolů .. tak teda dohromady asi dvě stě padesát“. Bylo zajímavé, že Bubák přitom zcela zapomněl na Regionální televizi, což zsinálý Pajťášek považoval za potvrzení předchozí výhrůžky o padáku pro celé osazenstvo.

Za fasádou profesionálního úsměvu a perfektně předstíraného zájmu, předvedl v duchu Myrda grimasu s otočením očí v sloup a byl zvědav jak se z téhle pasti vymotají. Jeroným Bubák si ovšem žádný trapas nepřipouštěl a s nadšením trouby, který sám sobě mydlí schody, pokračoval: „A to nepočítám tři služebné, šoféra, zahradníka a kuchařku u nás doma na zámku. A to ještě v golfovém klubu pak zaměstnáváme dalších pět lidí“.

Dva technici, kteří stáli mimo zorné pole Bubáka do sebe šťouchli a začali se chechtat bezhlukým smíchem, který dával tušit dlouholetou praxi za kamerou. Myrda se původně domníval, že se smějí buranskému projevu krajského dobrodře, jenže poté co se kameraman začal úzkostlivě vyhýbat záběru na Pajťáška, zjistil, že dotyčný vlivem

kombinované medikace sice nedrží špulku s nití, ale zato zcela bezostyšně chrní. Zakloněný v křesle, s křečovitě otevřenými ústy a zavřenýma očima nejvíc ze všeho připomínal pacienta na zubařském křesle, který strnulý hrůzou, trpně vyčkává jaké surovosti ho ještě potkají. Myrda se pokoušel kopnout Pajtáška pod stolem, ovšem trefil pouze Bubáka, což mělo za následek, že ten přestal vypočítávat všechny své zaměstnance a začal se také zajímat o to, co se děje kolem něho.

S profesionální rutinou rallyového závodníka, který vybírá smyk svého speciálu, se Myrda automaticky rozzářil do kamery jako sluníčko a oznámil: „A protože jsme diskutovali již delší dobu o vážných věcech, uděláme si nyní malou komerční přestávku, po které se k naší zajímavé diskusi opět vrátíme“. Červené světlo na kameře zhaslo, Myrda si oddechl, zatímco Bubák se vrhl na Pajtáška, začal s ním cloumat a vykřikoval: „Co si chlape myslíte? Že jste snad nějaký kníže, nebo co ... a že mi tu můžete chrnět v práci?“

Myrda se vyplížil ze studia a když si chtěl v kuřárně zapálit, vytáhl místo zapalovače z kapsy dopis. Teprve teď si na něj vzpomenu, otevřel jej a při čtení se jeho obočí začalo stále víc a víc zdvihat. Sotva však stačil krátký dopis dočíst, příběhla produkční a hlásila: „Pajtášek chrní úplně stylově v rekvizitárně v kulisách pro Šípkovou Růženku.... a nejde vzkřísit ... takže to budeš muset zvládnout sám, nakonec máte to nalajnované předem ... začínáme za dvě minuty, tak sebou hod“. Myrda se pochmurně usmál a vyrazil ke studiu.

* * *

„A nyní, vážení diváci, dochází na zlatý hřeb našeho programu ... můžete zavolat na telefonní čísla, která právě teď vidíte na obrazovce a zeptat se našeho milého hosta na co jen chcete“ a s těmito slovy se Myrda otočil k Bubákovi, který zcela evidentně nedočel scénář až do konce a nyní zíral do kamery s výrazem vesničana, kterému rumunský skořápkář právě předvedl laciný trik. Ani diváci nebyli ušetřeni něčeho podobného - na spodní straně obrazovky běželo upozornění droboučkým písmem, že minuta volání je zpoplatněna třiceti korunami. Ale to již se nesl studiem charakteristický tón vyzvánějícího telefonu, který z režie přepojili na audio zařízení před Myrdou.

„Haha ... halóó jsem tady dobře ve vysílání?“ ozval se hlas starší ženy.

„Ano, dobrý den, jste ve vysílání a můžete se začít ptát“ řekl Myrda zvesela.

„No tak teda jó – tady je Měchačková a já se chci zeptat, jestli byste mohli zahrát mé kamarádce Mařce Klacíkové z Podoušic nějakou pěknou písničku ... nejradši něco od Vaška a Evy ... A Mařko, já ti přeju do dalších let hodně zdravíčka pohody ... taky si vzpomínám na Kadličku Bártovou ... a na tu od vedle, jak se jenom jmenovala ... jo, ta už tu taky nejni s námi ... “ a volající se sama dojala do situace, kdy začala brečet.

„Hergot – co má tohle znamenat?“ optal se Bubák, kterému zapnutý mikrofon zjevně nevadil: „Co to tam ta pitomá bába žvaní? A eště k tomu brečí? Já přece nejsem nějaký disko-bavič, ale seriózní politik ...“ předbíhal Bubák se silnou nadsázkou věci příští.

Vzlykot na druhém konci rázem přestal: „Helejte, nechte si to vy hrubiáne, jo? A kdo je u vás bába a eště k tomu pitomá? Náhodou ... já mám střední odborné vzdělání v oboru chovatel drůbeže - kurníkář.“

„Tak běž kvokat někam do kurníku ... a nelez nám do vysílání“ řval vztekem zrudlý Bubák.

„Takže vy teda Mařce nezahrajete, že ne - vy chomouti?“

Myrda se chopil iniciativy a hlasem čerstvě stáčeného medu pravil: „Došlo tady k malému nedorozumění, někdo – kdo nemá s vysíláním naprosto nic společného - se nám připlétl do hovoru a já se vám za naši redakci omlouvám a písničku vám zahrajeme hned při nejbližší příležitosti příště“ dokončil Myrda optimisticky, nečekal na další reakci, hbitě vypnul mikrofon a dal pokyn režii k dalšímu reklamnímu spotu.

To se ukázalo jako prozíravý krok, protože před vypnutou kamerou a mikrofonem nechal Bubák průchod své sbírce vybraných nadávek na téma „slepice“, která dávala tušit bohatou praxi ze třech rozvodových stání.

Další telefonát už zastihl Bubáka připraveného a tak na otázku penzionovaného řídícího učitele, jakých dobrých skutků se měl v regionu vlastně dopustit, hbitě počal vysvětlovat akci „Golfem proti drogové závislosti mládeže“.

„My jsme zorganizovali rozšíření golfového hřiště o devět jamek, parkoviště pro VIP a novou klubovnu. To víte, že tam byly velké náklady, ale pro děti jsem nikdy nelitoval peněz. A drogy, to je svinstvo ... Polovičku nákladů nám uhradili z grantu z ministerstva školství a polovičku jsme dostali z evropských fondů“.

„A jak to celé s tou mládeží probíhalo?“ ptal se zvědavý pedagog.

„No – hned jak jsme areál dostavěli a dokončili turnaj *Celebrity sobě*, tak jsme pozvali děti na cvičné odpaliště, kde jsme jim ukázali jak se správně drží golfová hůl .. no a pak jsme je zas poslali domů, aby nám nepošlapaly trávník – to víte speciální obuv na golf si může málokdo dovolit a my nechtěli z toho mít oraniště, když to stálo tolik peněz.“

„No tak vám moc děkuji, takového dobrodince bude každý volit s obrovskou radostí“ řekl pedagog a zavěsil.

Zatímco perverzně založení diváci mohli sledovat na obrazovkách reklamní šot zcela nelogicky zobrazující sál plný brečících opilců, kterým bylo právě oznámeno, že ve virtuální hospodě došla oblíbená minerálka, i silně natvrdlý Bubák začal chápat předchozí výsměch a ztrácet náladu. Na obrazovce se objevil počet SMS hlasujících ve prospěch či neprospěch Bubáka. Při mizerném počtu 15 hlasujících bylo skóre 1:14 a Myrda si pomyslel, že se asi už Pajťásek vzbudil a obětoval aspoň jednu esemesku ze svého.

To už bylo i na Bubáka dost, zdvihl se ze židle a řekl: „Zabalíme to, tohle nemá cenu – akorát tam koukejte otočit ten poměr hlasujících v můj prospěch. Žádný další rozhovory. A ty si mne moc zklamal“ otočil se vztekle na Myrdu. „Tohle má být nějaká volební kampaň?“

„Úspěšná volební kampaň potřebuje aspoň trochu věrohodného kandidáta – a to vy nejste ani náhodou. Jinými slovy – zvorál jste si to sám. Scénář jste nečetl, nic jste si nepřipravil ... tak co byste chtěl? Jen naprostý pitomec by mohl volit takového kandidáta ... tak se tu mějte hezky“. A na ta slova se Myrda otočil na podpatku, nechal za sebou ve studiu zkoprnělého Bubáka i celé přítomné osazenstvo a vyšel ven. Z recepce volala za Myrdou paní Hošťálková: „Na shledanou, pane redaktore“.

„Spíš sbohem, paní Hošťálková“ řekl Myrda, vyhlédl z budovy ven a ohrnul si límec u saka, protože začalo drobně pršet. Byl by to dost mizerný den, pomyslel si Myrda – tedy nebýt toho dopisu, který ho hřál v náprsní kapse. „Vážený pane, s potěšením Vám oznamujeme ...“ – přesně tak mu psala jedna velká celostátní televizní stanice. Myrda se usmál a vykročil do deště ...